

OPONENTSKÝ POSUDEK na absolventský koncert Nikolý Valentové 19. 4. 2021 a její bakalářské práce „F. Chopin – Sonáta č. 2 b moll, op. 35“

Není sporu o tom, že jednou z nejvíce postižených oblastí pandemie byla oblast školství. Školy řešily výuku dálkově – on line, což je způsob v našem oboru jen výjimečně použitelný. Nyní se snad vše vrací do zaběhlého režimu a pandemie je již minulostí. Co však našim studentům chybělo nejvíce, byl seminář, kde si účastníci mohli zahrát svůj koncertní repertoár před svými kolegy. Tento způsob */jakási praxe/* - to znamená hrát někomu, nebo pro někoho - na počtu nezáleží, ať jsou dva, nebo tucet – je vlastně součástí praktického “výcviku” a zkušenosti tímto způsobem získané, jsou nedocenitelné. Myslím, že kdyby pianistka měla možnost si program před spolužáky - velmi odbornou, kritickou, poučenou ale i uznalou skupinou přehrát – určitě by její výkon získal na suverenitě. Taký hrát před prázdným sálem, kde sedí jen pedagogové a oponent není příliš inspirativní. Nikola Valentová je pianistkou s velkou technickou výbavou. Nemyslím tím jen zručnost, sílu, nebo rychlost prstů, ale též aspekty zasahující do oblasti výrazové, umí tvořit měkký tón, změnit jeho barvu i schopnost hrát kantilénu. Takže všechny mé – pokud jsou kritické – poznámky, se dají změnit na dalším vystoupení. Začínat recital Mozartem je mnohdy riskantní, ale absolventka se zhostila svého úkolu – byla to sonata F dur KV 332 – jistě a bezpečně. Určitý směr vývoje bych viděl ve větším dynamickém odstínění doprovodných pasáží v obou prvních větách a větší kontrast uzavření konců - jak 1. věty - *bez diminuenda* – tak samého závěru sonaty s *diminuendem* - *smírný konec*. Zdálo se, že Chopinova 2 sonata b moll op. 35 vyhovuje absolventce víc. Přesto: samý začátek skladby by mohl, nebo by měl být dramatictější – pak by vyšla lépe tajemná souvislost s vedlejším thematem. Také dva žebříčky před koncem jak expozice, tak i reprizy – poprvé v silné dynamice, podruhé v pp – by mohly být kontrastnější. Ve druhé větě jsem postrádal větší výmluvnost středního dílu – o to lépe by vyšel samý závěr Scherza. Zajímavé bylo, že u obou vět byly reprizy vždy o mnoho lepší, než v expozicích. Proslulý smuteční pochod byl proveden v přiměřeně pomalém tempu, střední díl pak přímočaře, bez zbytečných rafinovaností. Finale, které zakončilo první půli programu bylo efektní a opravdu působivé. Ve druhé půli programu byla provedena sonata pro violu a klavír D. Šostakoviče. Absolventka pochopila, že vlastně nejde o doprovod a přednesla spolu s violistou Vladimírem Krejčím toto 38 minutové pozdní dílo s vehemencí a vervou. Oba interpreti zdůraznili tragičnost i bizarnost celé sonaty. Pianistka rozezněla v mezihrách klavír s takovou intenzitou, kterou jsme v první půli neslyšeli. Práce absolventky o Chopinově sonatě b moll potvrzuje její zaujetí tímto slavným skladatelem. Je rozdělena do několika částí, po stručném životopisu rozebírá autorka podrobně jednotlivé věty, zabývá se také interpretačními problémy - např. závěrečnou větou, nebo obávanými skoky ve scherzu. Je vidět, že pianistka přemýšlí o čase, frázích, pulzaci, dynamice, pauzách i rytmu. Spis je doplněn četnými hudebními příklady a citacemi.

Za výkon i práci navrhuji hodnocení A

doc. Boris Krajný

